Podivín

14.6.1964

v Jeffersonville, U.S.A.

Zůstaňme chvíli stát. Drahý Pane, opět přicházíme v modlitbě do Tvé božské přítomnosti, abychom Ti nejdříve z celého srdce poděkovali za to, co jsi při nás učinil a za velikou lásku k Tobě a k Tvému Slovu. Pane, tito lidé, které z celého srdce miluji, dnes večer učinili oběť. Přišli a sedí tu v tomto horkém sále, protože milují Tvé Slovo.

Přicházíme dnes večer, Pane, abychom se modlili za nemocné a potřebné. Nechť na konci bohoslužby v našem středu nezůstane jediná slabá osoba, Pane. Odplať jim za jejich věrnost, Pane. Mluv k nám skrze Své Slovo a posilni nás, Pane, v době, kdy neseme Tvoji potupu. Jaká je to přednost! Prosíme o to všechno ve jménu Ježíše. Amen. Můžete se posadit.

Já nenalézám slov, abych vyjádřil svoji vděčnost lidem jako jsou tito, kteří přišli a posadili se v této budově. Chtěl bych vám oznámit, že zítra pojedeme do Topeka ve státě Arkansas, abychom tam měli shromáždění až do příští neděle. Odtamtud pojedeme do Filadelfie a potom do zámoří do Keni, Tanzánie a Ugandy; k těm kmenům tam. Ti Mau Mau tam mají v této době povstání. Nemohu tam jít jako misionář, ale pokusím se dostat se tam jako lovec. Právě se to připravuje. Obyčejně tam přicházím jako misionář a potom jdu na hon; tentokrát tam jdu na hon a budu činný jako misionář. Chceme se k nim nějak dostat. Bratr Mattson-Boze právě zkouší uspořádat pro mě safari, aby mě tam vpustili. Když přijedu na safari, půjde on na zastupitelský úřad a řekne: „Náš bratr Branham je v naší zemi. Máte něco proti tomu, když tu budeme mít malé shromáždění?“ Tím bude učiněn začátek a tak to potom bude pokračovat. Ještě tedy nevíme, bude-li možné to udělat; ale zkoušíme to. Řekl jsem Pánu, že jestliže do toho něco přijde, a nemůže to být, pak to bude znamením toho, že se mám vrátit do Jeffersonville, abych hovořil o sedmi pozounech. To by bylo asi v červenci nebo v srpnu.

Jestli to učiníme, pokusíme se získat klimatizovaný sál zde ve škole. Je tam příjemný chládek a pro patnáct až osmnáct set lidí místa k sedění. Je to nová budova, jen asi pět ulic odtud. Již jednou jsme o to žádali, ale nevyhověli nám. Mezitím byl ten muž, který tehdy byl překážkou, propuštěn z předsednictva. Jeho nástupce řekl, že ji můžeme dostat kdykoliv. Jsme rádi, že ji můžeme mít. Možná, že ji dostaneme nyní a pak také v červenci. Kolik vás se za to bude modlit, aby to Pán tak vedl, jestliže tam obdržíme odmítavé stanovisko?

Víte, že mám rád Arizonu. Je to nádherný stát. Vždy jsem toužil žít tam. Bratře Bene, mohl bys to tu nastavit trochu výše? (mikrofon) Ó, promiňte! To je pro natáčení na magnetofonový pásek a ten druhý tam také. Potom je to v pořádku, bratře Bene.

Přijel jsem sem z Arizony a změnou klimatu jsem trochu indisponován. Zde máme 90%, někdy dokonce 100% vlhkost vzduchu, tam je průměrná hodnota na 1%, někdy dokonce na 0,20%. Je to jako bychom byli pod kyslíkovým stanem. Můžete si domyslet, jak velká změna je to pro nás, když odtamtud přijdeme sem. Ovlivní to hlas a všechno ostatní.

Nastav to zase tak, jak to bylo, bratře Bene. Udělal jsem chybu, a vypnul jsem to. Myslel jsem si, že se to seřizuje tady, ale je to tam.

Prosím, modlete se všichni za nás. Já si vás vážím. Billy mi řekl, že někdo nám daroval koš meruněk a jiné věci. Prostě vám za to nemohu dost poděkovat a nevím, jak vám mám děkovat. Cítím se být tak nehodný, když mám od vás tyto věci přijímat. Prosím, aby vám Bůh požehnal, a vím, že to učiní, neboť řekl: „Co vy jste učinili jednomu z Mých nejmenších, to jste Mně učinili.“ Bůh vám požehná, tím jsem si jist.

Arizona je krásný stát, ale je něco, co tam postrádám: jste to vy. To souhlasí: Všichni mi scházíte. Je jedno, kam jdu, nejste to vy, koho tam potkávám. Mám přátele na celém světě, ale ti vás nenahradí. Nevím, ale je něco při této malé skupině. Já na ni myslím.

Víte, Tucson je turistické město. Sbory každého k sobě přitáhnou. Je to velice těžké. Nejsou moc duchovní, protože konkurence je veliká. Tím je to tak těžké. Jestliže bych tam mohl mít vás včetně kaple a bydlet tam, potom myslím, že by to bylo dobré. Ale mám za to, že pokud tento sbor obstojí a vy přicházíte, že budu také tady, dokud Ježíš nepřijde.

Modlete se za mne, jak jsem řekl již předtím. Nechci se opakovat, ale jestliže stojím před vámi, jsem nervózní a melancholický, sentimentální a lehce podrážděný. K tomu mám sklon tak jako tak. Vnitřně mě to trhá. Ale vím, kamkoli půjdu, že někde na Zemi mám hlouček, který tak se mnou drží. Nechť nás Bůh udělá natolik nerozlučnými, abychom i v budoucím království byli spolu, je mojí modlitbou.

Nežli jsem předtím tam v té místnosti někoho přivedl ke Kristu, mluvil jsem ještě s Billem Dauchem, který sedí u dveří. Tam seděl, a já jsem s ním rozmlouval. Je mu již více než devadesát let. Řekl: „Slábnu. Oči již nemám takové, jak by měly být.“ Vzpomínal jsem na to, jak jsem k němu přišel před dvěma lety, když mu vypovědělo srdce a umíral. Lékař, který ho ošetřoval a řekl, že se z toho již nedostane, již mezitím zemřel. Billy Dauch ale sedí zde. Je mu

nyní 91 let. Řekl jsem: „Billy, co se týká práce a těchto věcí, již pro tebe na Zemi není žádného uplatnění. Ale prosím Boha o to, aby ti dal sílu, protože ta shromáždění tolik miluješ.“ Tento jednadevadesátiletý muž autem projíždí skrze státy, úplně jedno, je-li horko, zima, sucho nebo jak je, aby Slovo slyšel. Bůh ti požehnej statečná duše.

Musím se omluvit ještě za to, že jsem vás tu dnes ráno zdržel tři hodiny. Přesto jsem tu zvěst úplně nevyčerpal, neboť jsem ji zkrátil, když jsem vypustil jednu část, a přešel přes ni. Proto jsem je prosil, aby ten pásek ještě nevydávali. Jednou, až k tomu budeme mít způsobilou místnost, se k tomu ještě jednou vrátím. Cítil jsem toho Ducha, ale když na vás hledím a vím, že je vám horko, pak mě to trápí. Nechci, abyste trpěli. Chtěl bych, abyste to měli příjemné. Dělalo mi to starost.

Přesně tak to je, když vidím nemocné lidi. Jestliže s nemocnými lidmi nemohu cítit, pak jim také nemohu pomoci. Musím s nimi soucítit. Právě tak je to s vámi; musím s vámi cítit, jinak nemohu být vaším bratrem. Musím s vámi cítit. A to je ten případ. Bůh ví, že je to pravda.

Dnešní večer zasvětím modlitbě za nemocné. Chtěl bych také pochválit ty muže, bratra Collinse, bratra Hickersona, bratra Neville, bratra Cappse, předsednictvo a všechny odpovědné a přát jim požehnání. Bylo mi řečeno, jak máte ve sboru všechno dobře uspořádané a všechno nachází své správné místo. Jsem vám za to vděčný.

Pán vám požehnej za to, že se snažíte jednat podle těch pokynů. Stále dostávám do Tucsonu dopisy, ve kterých píšete: „Bratře Branhame, již to není jako předtím. Je to úplně jiné. Cítíme tak velice přítomnost Boží!“ Za to jsem vděčný. Pán vám požehnej.

Dnes večer jsem četl jedno biblické místo, které bych chtěl vyložit a říci k tomu několik slov. Přečteme možná ještě další dvě biblická místa a krátce o tom pohovoříme. Potom se budu modlit za nemocné. Nebude to dlouho trvat; budu dávat pozor na hodiny a pokusím se pospíšit si, jak to jen půjde.

Myslím, že shromáždění, ve kterém není čteno Slovo Boží, a v němž není dáno žádné napomenutí atd., není úplné. Mnozí z vás jste zůstali a ještě dnes večer musíte mnoho mil cestovat. Ó, jak si toho vážím, když mohu každého z vás vidět! Když jsem v Arizoně, umiňuji si: „Když jej zase uvidím, půjdu k němu, potřesu mu rukou a obejmu jej.“ A teď tu všichni sedíte – ke komu mám jít; víte, co míním. Nevěděl bych, u koho začít a jak by to mělo jít. Ale já vás miluji a Bůh vás také miluje.

Jestli se nemýlím, mám to správné místo před sebou. Chtěl bych číst z 1.Kor.1 od 18. verše, a také z 2.Kor.12:11. Z toho vezmu své téma. Hned to otevřu

a přečtu, potom se budeme modlit a pak o tom budu krátce hovořit. 1.Kor.1 od 18. verše:

Nebo slovo kříže těm, kteří hynou, bláznovstvím jest, ale nám, kteří spasení dosahujeme, moc Boží jest. Nebo psáno jest: Zahladím moudrost moudrých a opatrnost opatrných zavrhnu. Kde je moudrý? A kde je učený? A kde chytrák tohoto světa? Zdali Bůh neobrátil moudrosti tohoto světa v bláznovství? Nebo když v moudrosti Boží svět nepoznal skrze moudrost Boha, zalíbilo se Bohu skrze bláznové kázání spasiti věřící, poněvadž i Židé zázraků žádají, i Řekové hledají moudrosti. My pak kážeme Krista ukřižovaného, Židům zajisté pohoršení, a Řekům bláznovství, ale povolaným i Židům i Řekům Krista, Boží moc a Boží moudrost. Nebo bláznovství Boží je moudřejší nežli lidé, a mdloba Boží je silnější než lidé.

A v 2.Kor.12:11 Pavel říká:

Učiněn jsem nemoudrým, chlubě se; vy jste mne k tomu přinutili. Nebo já od vás měl jsem chválen býti; neboť jsem nic menší nebyl nežli ti velicí apoštolé, ačkoli nic nejsem.

Modleme se. Pane Ježíši, polož Své požehnání na těchto pár slov, která jsme četli dnes večer a byla tehdy apoštolem Pavlem napsána, takže jsme tím obohaceni, když je dnes večer slyšíme a užijeme je v našem životě, abychom byli Božím dílem a formováni tak, jak On by nás chtěl mít. My o to prosíme v Ježíšově jménu. Amen.

Dnes večer bych chtěl mluvit, dá-li Pán, krátce na téma **„Podivín“**. Zvolil jsem zvláštní titul, ale myslím, že je tím víceméně vyjádřeno, co bych chtěl říci.

Víte, dnes je tolik důvodů, proč jsou lidé označováni jako „podivíni“, jak to nazýváme. Tento výraz, jestliže jste jej kdy slyšeli, představuje člověka, který jiným připadá zvláštní a divný. Nepochybně při mnohých z nás je tomu tak, že jeden druhému připadá zvláštní.

Jednou jsem šel v Los Angeles po ulici, viděl jsem velice svérázného člověka, který se podivně choval. Šel po ulici, ne aby něco pozoroval, ale prostě jakoby se procházel po obědě. Přešel jsem na druhou stranu ulice, abych viděl, co vyvádí. Všichni se za ním otáčeli a smáli se mu, protože se tak zvláštně choval. Všiml jsem si, že vpředu mu visela tabule s nápisem a myslel jsem si: „Vždyť se na to jednou podívej, proč se všichni tomuto podivnému, svéráznému muži vysmívají.“ Sledoval jsem jej proto. Jakmile se na něj lidé podívali, smáli se. On ale měl jiný úsměv, úsměv spokojenosti. Smích, kterým ho častovali jiní lidé, byl výsměšný. Ale on vypadal spokojený s tím, co dělal.

To již něco znamená, je-li člověk přesvědčen, že to co dělá, je správné. I když se druhým jeví jako podivín – když je přesvědčen o správnosti toho, co dělá, pak se toho má pevně držet. Když jsem byl blízko u tohoto muže, viděl jsem na ceduli, kterou měl na prsou slova: „Jsem blázen“, pod tím bylo „pro Krista“. „Jsem blázen“ bylo napsáno velkými písmeny; pod tím stálo: „pro Krista“. Všichni se tomu smáli.

Když si ten muž razil cestu davem, který se velkým dílem posmíval, obrátil jsem se, abych viděl, co bylo napsáno vzadu. Tam byl velký otazník; dole bylo napsáno: „A čí blázen jsi ty?“

Myslel jsem si: „Na tom již něco je.“ Vypadal spokojeně, že směl být bláznem pro Krista. Také Pavel řekl, že se stal bláznem pro Krista.

Bratr Troy od Obchodníků plného evangelia, můj dobrý přítel, je řezník. Když jednou zpracovával vepřové maso, dostala se mu do ruky infekce. Jistě mnozí z vás vědí, co to bylo za choroboplodný zárodek. Člověka to rozežere. Aby mu zachránili život, museli mu amputovat tři prsty. I když má na jedné ruce jen dva prsty, pracuje dále jako řezník.

Na jatkách v Los Angeles s ním společně pracoval jeden Němec. On se stále znovu snažil tohoto Němce zavést ke Kristu; ale ten říkal: „Já jsem luterán.“ To mu stačilo. Byl spokojen, že byl křesťanem, protože patřil k luteránskému kostelu.

Jednoho večera ale měl bratr Troy tu čest, že přišel do sboru s ním. Jmenoval se Henry. A německy se Henry řekne „Heinrich“. Proto mu říkali „Heini“. Jistě jste to již slyšeli. On řekl: „Heini, co kdybys šel se mnou dnes večer na bohoslužbu?“

„Nuže“, řekl, „myslím, že s tebou půjdu.“ Přišel tedy do jednoho ze starodávných shromáždění, kde ještě mají modlitební hodiny. Tam byl usvědčen a předal své srdce Kristu. Příští den byl ten Němec plný radosti. Stále procházel budovou s pozdviženýma rukama a říkal: „Čest buď Bohu. Děkuji, Pane Ježíši.“ Tím na sebe poutal veškerou pozornost.

Vidíte, pro celé řeznictví se stal podivínem. Zpracovával maso, myslel při tom na Pána a rozplakal se. Odložil nůž, chodil po chodbě sem a tam; ne proto, že by byl hysterický, ale prostě byl uchopen Kristovou láskou a řekl: „Ó, jak Tě miluji, Ježíši.“ Tak chodil sem a tam.

Když šel kolem šéf a viděl ho, jak tam běhal sem a tam a plakal, vůbec si jej nevšiml, neboť myslel na Ježíše. A zase pozvedl ruce, slzy mu tekly po tvářích a říkal: „Ó Bože, jak Tě miluji.“

Tedy mu šéf řekl: „Heini, co se s tebou, pro všechno na světě, stalo? Všichni, kdo tu pracují, mluví jen o tobě. Co se s tebou stalo, Heini?“

Ten Němec odpověděl: „Ó šéfe, čest buď Bohu, jsem zachráněn.“

Ten se ptal: „Cože jsi?“

Odpověděl: „Jsem zachráněn. Když jsem s bratrem Troyem, který tu také pracuje, šel do té malé misie, byl jsem zachráněn. Ježíš přišel do mého srdce. Jsem tak plný Jeho lásky.“

On řekl: „Ty jsi šel určitě k těm bláznům, co mají uvolněné šrouby.“

„Ó“, řekl, „čest buď Bohu! Dík buď Bohu za ty blázny.

Víš, jestliže z auta vyšroubujeme šrouby, a rozjedeme ho, pak z toho není nic než halda šrotu.“

Nevím, ale myslím si, že ten Němec měl zřejmě pravdu. Jsou to šrouby, které drží něco pohromadě. Myslím, že drží pohromadě také sbor nebo civilizaci.

Když jsem se před pár dny vracel z návštěvy v Prescotu, podíval jsem se do pouště, a před Phoenixem jsem objevil, že tam založili japonské zahrady, kde kvetou nádherné květiny. Jako hoch jsem v tom kraji hlídal dobytek. Tehdy tam nerostla ani tráva, proto dobytek žral kaktusové plody a něco podobného.

Zjistil jsem, že se tam pokoušejí něco pěstovat. Jinak v poušti rostou jen kaktusy, ale žádné květiny. Před naším domem, který máme pronajatý od sestry Larsenové – mám za to, že tu dnes ráno byla, neboť jsem ji viděl – ona tam založila záhonek s květinami. Zem tam žádná není, jen písek, proto z každé strany toho dvojdomku založila záhon z navezené země. Každé ráno musím jít a zalít květiny. Kdybych je nezalil, zahynuly by.

Kromě toho je musím ještě ošetřovat rozprašovači, aby se do nich nepustily mšice, ty by je jinak sežraly.

Asi o deset metrů dále a sice v poušti, rostou květiny, – tam bychom mohli kopat na metr hluboko do země a bylo by to jako v sudu prachu. Nic jiného než prach. Tam vůbec není voda. A kdo je kropí? Kdybychom je na tom květinovém záhonu nerosili a nezalévali, pak by je hmyz, mšice, sežraly. Ale květiny, které rostou venku na poušti, mšice nenapadají. Ty také nemusí být ošetřovány nebo denně zalévány. Jsou dílem Stvořitele. Ty druhé jsou křížené výpěstky.

Myslím, že důvod, proč křesťanství je dnes pro lidi bláznovství, spočívá v tom, že máme spoustu vypěstovaných místo pravých věřících lidí, kteří musí být ošetřováni a „kropeni“, aby zůstali ve sboru.

Dovedu si dobře představit, jak to bylo s první církví, a porovnat to s dnešními výpěstky. Jsou méněcenným produktem v porovnání s tím, co byla první církev. To byli statní věřící v Boha, plni Ducha svatého. Oni nebyli mateřsky hýčkáni. Nepotřebovali hladit a ujišťovat, že budou přijati; a když toho mají na jednom

místě dost, pak jdou do dalšího. Nebo že z nich uděláte diakona, když přijdou k vám a jiné opustí. To je zkřížený výpěstek.

Přemýšlel jsem o originálu obrazu „Večeře“ od Leonarda da Vinci. Myslím, že je to od něho. Dovedete si představit, co by stál originál? Na zakoupení originálu by nestačily tisíce dolarů, neboť jeho cena ani není udávána, tak vysokou cenu má. Ale reprodukce se dá koupit již za pár dolarů.

Lidé dnes nemohou drsnosti skutečně pravých věřících rozumět; jsou pro ně blázny. Víte, svět se dostává stále znovu do takového stavu, že je čas od času zapotřebí nějakého blázna, aby byli opět vyrovnáni. Musí vystoupit někdo, kdo je trochu jiný. Potom je pro tu generaci takovým bláznem.

Onehdy jsem přemýšlel, kdo dnes není bláznem. Pro někoho někde jsme vždycky bláznem. Věřím, že svět je totálně zblázněný. Víte, že toto je čas, ve kterém lidé nedokáží rozeznávat mezi správným a zvráceným? Vidíte, že mlčí, jestliže se jedná o to, rozhodnout, jestli má být Bible opět uvedena do škol nebo ne. Oni nepoznávají, do jakého směru je jejich politika vhání. Přemýšlejte o tom. Nevím, jak se to dnes děje v Indianě, ale ve státě Arizona je protizákonné, jestliže se ve škole čte z Bible. Myslím, že v Indianě a skoro v celých Spojených státech je tomu právě tak, jen proto, že nevěřící žena změnila celý program. Myslete jen, že čtení z Bible v našich veřejných školách odporuje zákonu, ale daně věřících jsou užívány k výuce nevíry na školách!

Politika! Opět potřebujeme nějakého Abrahama Lincolna, Patricka Henryho, potřebujeme Američana, který vystoupí a nehledě na politická stanoviska nazve to správné správným a zvrácené zvráceným.

Víte, že kazatelé dnes nejsou s to posoudit, jestli je správné Slovo Boží nebo kostelní denominace? Nevědí, kterou cestou mají jít. Nemohou rozeznat mezi správným a převráceným. Říká se: „Vím, že je to napsáno v Bibli, ale náš kostel říká…“ Lidé nejsou schopni rozeznat mezi správným a převráceným. Všechno, co je v protikladu k Bibli, je převrácené! Boží Slovo je pravda, každé lidské slovo je lež, neboť je v protikladu k němu. Pokuste se na tom jednou stát v tomto čase a zastávat to správné, pak z vás budou blázni.

Pozorujme nyní několik osobností. Mohu si představit proroka Noe v tom velikém čase, kdy on žil; v tom velikém vědeckém období, kdy byly budovány pyramidy a sfingy a vědeckým výzkumem bylo možné dokázat, že na nebi nebyla žádná voda. Tehdy vystoupil tento starý muž a řekl: „Bude z nebe padat déšť.“ Pro tu generaci byl Noe bláznem. Stal se bláznem.

Přemýšlejme o Mojžíšovi, když přišel k faraonovi, jak jsme to dnes dopoledne zmínili a řekl: „Pán mě sem poslal, abych ty otroky vyvedl ven.“ Tam stál s holí

v ruce proti velké armádě, která dobyla celý svět. Faraon ve své vědecké genialitě si myslel, že Mojžíš je blázen. Pro ně byl bláznem.

Umím si představit proroka Eliáše v jeho veliké době a jak to tehdy bylo, v tom pověstném věku módy, když nad světem panoval Achab s Jezabel, a Jezabel musela mít všechno podle nejnovější módy, a všechny ženy se chtěly oblékat a líčit jako ona, protože ona určovala, co bude módní. Když potom přišel ten starý repták Eliáš, a postavil se proti celému národu, byl pro Achaba bláznem. To souhlasí.

Amos, prorok, působil svého času v Samaří, které bylo jako náš dnešní Hollywood; v jakém oblečení se ty ženy ukazovaly na veřejnosti, nezakrytě se dopouštěly cizoložstva; jak se chovaly a tak v tom žily. Také dnes se před vámi dopouštějí cizoložství skoro veřejně.

Jednou večer jsem se šel někam najíst a mladí hoši a dívky se tam objímali a líbali, já nevím jak. Víš, má drahá sestro, že toto je již částečně cizoložství? Necháš-li se líbat nějakým mužem, tak již s tebou částečně zcizoložil. Neměla by ses od něho nechat líbat dříve, než jste oddáni, neboť mužské a ženské hormonální žlázy jsou skrze rty drážděny. Chápeš to? Jestliže se mužské a ženské tkáně dotýkají, ať je to kde chce, tak jsi se již částečně dopustila cizoložství. Neměla by ses nechat líbat nějakým hochem, až když je z tvé tváře sňat závoj, a ty jsi jeho ženou. Nedělej to. Je to cizoložstvo. Mužské a ženské žlázy se tím aktivují.

Proč muž nelíbá jiného muže a žena jinou ženu na rty? Protože tím nejsou aktivovány ty žlázy. Děti vzniknou, když se spojí mužské a ženské zárodky. Je to zase skoro všude veřejné cizoložství. Všechno, co vidíme na obrazovce, je špína a všechno, co s tím souvisí. Není divu, že nemorálnost narůstá. Jak to mohou dělat a dráždit se líbáním žen na ústa, přestože vědí, že je to cizoložství. Bůh to neodpouští, jedině, že jste činili pokání.

Když vystoupil ten velký prorok Amos – on je sice označován za jednoho z malých proroků, protože o něm není mnoho psáno; ale měl Slovo Páně, – viděl tehdy to město a parky, kde seděli muži s ženami v náručí a ženy s muži v objetí; jako moderní Hollywood. Procházel městem a řekl: „Čiňte pokání, jinak zahynete!“ On byl blázen. Připadal jim skoro jako choromyslný.

Když vystoupil Jan Křtitel, byl pro náboženské denominace onoho času bláznem. Měl šanci stát se knězem a jít ve stopách svého otce. Ale to odmítl, a Bůh jej zachoval před ustanoveními denominací, protože jeho úkol byl moc důležitý. Měl ohlásit přicházejícího Mesiáše. Neměl ani s farizei, ani se saducei nebo cokoli tam ještě bylo, nic společného. Odmítal všechny skupiny a řekl: „Nemyslete si a neutěšujte se tím, že máte Abrahama za otce. Neboť vám říkám,

že Bůh je mocen syny Abrahamovi probudit z těchto kamenů zde.“ Pro náboženský svět svého času byl bláznem. To souhlasí.

Když vystoupil Ježíš, také byl pro nábožné lidi Svého času bláznem. Neboť řekli: „TY jsi Samaritán, ztratil jsi rozum. Jsi pomatenec.“ Jinými slovy – jsi choromyslný. Tak lidé posuzovali našeho Pána a Spasitele!

Když Pavel, který se vyučil u nohou Gamaliele jako kněz, a měl příležitost stát se veleknězem, na cestě do Damašku jej srazilo nadpřirozené světlo k zemi. Vzhlédl vzhůru, a protože byl Žid, věděl, že to byl ohnivý sloup, který vedl jeho lid. Ptal se: „Kdo jsi, Pane?“

ON odpověděl: „JÁ jsem Ježíš…“

Když potom odhodil všechno své vzdělání a theologii, kterou nabyl, a stal se obyčejným pouličním kazatelem, byl bláznem. Řekl: „Stal jsem se bláznem.“

Nebylo to podivné, že lidé mysleli, že je pomatený nebo bez sebe. Festovi řekl: „Neblázním Feste.“ On prostě poznal Pána. Ale jestliže dnes člověk pozná Pána Ježíše uprostřed nějaké náboženské skupiny, je zase bláznem. Doufám, že to nepropásnete. Ono se to nezměnilo. Mohl bych o tom říci ještě mnohem více, ale z důvodu modlitební řady si chci pospíšit.

Martin Luther byl německý kněz. Jednoho dne vzal hostii, hodil ji na schody a řekl: „Tohle není skutečné tělo Ježíše Krista. Je to jen chléb, který zde byl upečen.“ A zvěstoval, že spravedlivý bude živ z víry. Pro katolický kostel byl bláznem. Mohli by ho kvůli tomu zavraždit, ale protože byl pro ně pomateným, nechali ho na pokoji. Pro onu generaci byl pošetilcem.

John Wesley vystoupil v Anglii ve velice nemorální době. Když to probuzení propuklo, byl celý svět zkažený. Všude vládla nemorálnost. Anglikánský kostel sešel z cesty tak dalece, že se o nějakém probuzení již nedalo mluvit, jen kalvinistické myšlenky ještě přežívaly. John Wesley tedy vystoupil se slovem posvěcení, že se mají od nemorálnosti očistit. Stal se bláznem.

Wesley se ve své knize zmínil, že na jedné z jeho cest se mu do cesty postavil nějaký muž anglikánského kostela. Oni si mysleli, že se zbláznil, tak se mu tento muž postavil do cesty. Wesley byl malé postavy. Ten velký chlap si myslel, že jej lehce strčí do tašky, proto mu zatarasil cestu. Wesley k němu došel a řekl: „Promiňte, můj pane, uhnul byste, prosím, spěchám.“

Anglikán mu odpověděl: „Bláznům z cesty neuhýbám.“

Wesley zdvořile pozvedl svůj klobouk, obešel jej a řekl: „Já to dělám vždycky.“ Vidíte, to byl jeden z těch bláznů. Jeden jím byl pro Krista, druhý pro kostel. Jste tedy stále pro někoho bláznem.

Když vystoupili letniční před padesáti lety, říkalo se: „Tihle lidé se zbláznili.“ Oni byli blázni, protože během období církve odsoudili všechnu zkaženost. Ale co letniční udělali? Vrátili se rovnou k témuž vývratku, ze kterého vyšli – zpět do denominační záhuby. Víte co? Je na čase, aby zase nějaký blázen vystoupil. Ano, je na čase. To souhlasí.

Sledujte, dříve než uděláte šroubovou matici, musíte mít čep, na který ta matka pasuje. Šroubová matice je opatřena závitem, který se shoduje se závitem na čepu. Jestliže to tak není, pak to na sebe nepasuje. Pozorujte, všichni, kdo ve dnech Noeho dostali závit se zvěstí evangelia, ty Noe – „šroubová matice“ – táhl do korábu. Záleží na vašem závitu, na čem byl váš závit vyřezán. Jestliže máte závit světa, pak vás to táhne tam; jestliže jste napasováni na závit Slova, pak vás táhne Slovo. Je to závislé na vašem závitu, čím budete přitahováni.

Noe, který byl takovou „šroubovou maticí“, vystoupil se Slovem Božím. Pro vědecké a náboženské období, ve kterém žil, byl rovněž bláznem. Táhl ty, kdo chtěli být zachráněni do korábu – Amen! – ty, kteří byli předurčeni. Ty čepy byly udělány před tou šroubovou maticí. Závit čepu musí pasovat na šroubovou matici.

I satan má čepy a šroubové matice. Čepy a matice království tohoto světa. Farao byl pro Mojžíše stejným bláznem, jako Mojžíš pro faraona. Faraon všemi svými vědeckými triky strhl celý národ na svoji stranu. Mojžíš, který byl „šroubovou maticí“ Boha, táhl církev k zaslíbené zemi. Záleží na tom, jaký máte závit. On táhl církev ven z Egypta, jako Noe táhl církev ze světa do korábu. Mojžíš táhl církev z Egypta k zaslíbené zemi Boží.

Dávejte dobrý pozor, neboť šrouby a šroubové matice jsou si velice podobny. Dejte jen pozor na závit. V Mat.24:24 mluví Ježíš o tom, že kdyby bylo možné, byli by svedeni i vyvolení.

Američané a denominace světa společně potřebují nějakého blázna. Metodisté, baptisté a presbyteriáni, všichni jsou roztroušeni do toho a onoho a potírají se navzájem. Nakonec ale všichni dostanou jeden závit, který se hodí ke stejnému čepu. Bůh jim dá čep a k tomu také matici – světovou radu. Ta je potáhne všechny k sobě. Tak to je! Jistě, že to udělá! Světová rada je přitáhne k sobě.

Víte, že nedávno jsme tu o tom mluvili. Bezdůvodně se nic dít nemůže. Ženy se chtějí svlékat, chtěly by chodit v šortkách, a přesto chodit do sboru. Chtěly by chodit v bikinách anebo jak ty věci nazývají. Chtějí to dělat a přesto patřit ke sboru. Výskají a jsou hlučné a tancují při uctívání. To má být uctívání?

Kdybych měl čas, dokázal bych vám, že je to klanění ďáblu, jestliže tak tancují a dělají takové věci. Mohl bych vám to dokázat v těch pohanských zemích. Chtějí se klanět a zachovávat svá svědectví a zůstávat ve sboru. Tak Bůh

dopustil, že dostali své blázny: Elvise Presleye, Pata Boona, Ernieho Forda. Ti zpívají duchovní písně a tvrdí o sobě, že jsou křesťany. Jsou to „šroubové matice“, jejichž závit se neshoduje se Slovem Božím.

Měl jsem v úmyslu probrat všechno během půl hodiny. Půl hodiny uplynulo. Ale slyšte, svět chce „šroubovou matici“ a ďábel jim ji opatří. Jejich závit je na to seřízen. Zatímco svět dostává odpovídající závit ke šroubové matici, existuje přese všechno lid, zvaný „Nevěsta“. I ona je opatřena závitem. Tak jistě, jakože tu stojím, pošle Bůh Nevěstě „šroubovou matici“, skrze niž budou z tohoto chaosu taženi do Boží přítomnosti. Závit „šroubové matice“ se bude shodovat se Slovem Božím.

Před několika dny mi řekl jeden kritik v Tucsonu: „Víš, že někteří lidé se na tebe dívají jako na blázna, jiní z tebe dělají boha?“

Já jsem řekl: „Tak to by šlo.“ Věděl jsem, že se snažil mě kritizovat.

On řekl: „Lidé si myslí, že jsi bůh.“

Řekl jsem: „Nuže, ano.“ Věděl jsem, že to ti lidé nedělali, ale bylo mi jasné, že tomu nerozuměl, protože se nacházel na druhé straně a nemohl to pochopit. Proto jsem řekl: „To není až tak daleko od Slova Božího, že?“ Chtěl jsem mu jen dát na srozuměnou, že jsme se někde neztratili, ale víme, kde stojíme – jak jsme nastavili plachty a jaký vítr nás žene; víme, jaký závit máme a jaká šroubová matice k tomu pasuje. Víme, jak stojíme. Řekl jsem: „To vlastně není v protikladu ke Slovu Božímu, že? –Vzpomeň si na to, když Bůh poslal Mojžíše lidu izraelskému, řekl mu: ‚Budeš Aronovi, svému bratru, bohem, a on bude prorokem, který za tebe bude mluvit.‘“ (2.Moj.4:16) To souhlasí. Ježíš řekl, že všichni proroci byli bohové (Jan 10:34-35). Tito muži byli bohové. To souhlasí. Bůh to tak míní.

Slyšte na Slovo, které kážeme a na to, co jsem dnes dopoledne říkal, že Bůh se skrýval za kůžemi (2.Moj.25). Bůh se skrývá také v člověku. To udělal. Když se Bůh zjevil světu, skryl se za oponou, v Muži nazvaném Ježíš. ON se zahalil a skryl v muži, který se jmenoval Mojžíš. Oni byli bohové – ne to, co si pod tím my představujeme, ale byl to Bůh, ten jeden Bůh, který používal pokaždé jiný obal a stále činil totéž, totiž přinášel to Slovo. Bůh to tak dělal, neboť ví, že člověk musí mít něco před očima.

Všichni jsme se narodili do tohoto světa. Jak jsem vám řekl dnes ráno, nikdo se nesměl opovážit činit totéž co Mojžíš. Bůh se nikdy nezabývá dvěma lidmi najednou, ale vždy jen jedním. Nikdo se nesměl opovážit napodobovat Mojžíše. Přirozená smrt byla následkem toho, že se pokusili jej napodobit, a postavili se s ním před ohnivým sloupem. Všichni lidé k tomu nejsou určeni, nejsou k tomu narozeni, aby pronikli do toho nadpřirozeného. Ale Bůh na Zemi

někoho ustanovil, kdo Jej jako zvěstovatel reprezentuje. Toho zvěstovatele Bůh určil, aby vnikl do toho velikého, neznámého nadpřirozeného, vnímat a přinášet věci, které přirozený rozum nemůže pochopit. Tím tajemství Boží vychází najevo a jsou předpovídány věci, které jsou, které byly a které budou. Co je to? Bůh – Bůh, který se skrývá v člověku. To souhlasí.

Sam Connelly, který žije v Tucsonu, sem před lety přišel s panem Kiddem a byl uzdraven od nějakého vředu, který ho po léta trápil. Když jsem tam minulý podzim přijel, dozvěděl jsem se, že lékař v Tucsonu našel Samovi kámen, který je tak veliký, jako kulička. Mnozí z vás bratra Sama Connellyho znají; pochází z Ohia. Při návštěvě lékaře mu bylo řečeno: „Same, připravte se. Příští týden vám kámen vyoperuji."

On se ptal: „Nemohu jej dostat ven jinak, doktore?"

On mu odpověděl: „To je nemožné; je moc veliký."

Objednali mu vůz a nechali jej odvézt domů. Z domova mi zavolal a řekl: „Chtěl bych, abys přišel a modlil se za mě, bratře Branhame." Proč mě kvůli tomu volal?

Začal jsem se za něho modlit, potom jsem vyslovil: „Same, je to TAK PRAVÍ PÁN: Ten kámen vyjde ven sám od sebe."

Již příští ráno nesl ten kámen k lékaři. Lékař řekl: „Pane Connelly, nechápu, jak se to mohlo stát."

On odpověděl: „Já věřím Bohu, a Bůh mi ten kámen odstranil."

Ten lékař tomu sotva mohl věřit, právě tak jako nemohl pochopit, že zmizel ten veliký nádor z boku mé ženy. O tom víte.

Asi po šesti měsících, jsou tomu asi tak dva tři týdny nazpět, měl Sam Connelly něco se srdcem. Nevím, jak je tato srdeční nemoc označována, bylo to něco s věnčitými cévami a to způsobilo zástavu; to nevím přesně. Je to velice nebezpečné; říká se, že se to nedá přežít. Způsobilo to srdeční záchvat, a jeho srdce nebylo dostatečně zásobováno krví. Nohy mu silně otekly, že je měl silnější než stehna. Dopravili jej k lékaři a ten řekl: „Zavezte jej opatrně domů nebo do nemocnice."

Sam řekl: „Nechtěl bych do nemocnice."

Tak on řekl: „Zavezte jej domů. Musí ležet a nesmí šest měsíců hýbat nohama, rukama, ani hlavou. Mohl by zemřít každým okamžikem."

Bratr Norman mi zavolal; toho večera jsme bratra Sama navštívili a když jsme se za něho modlili, Pán promluvil. Druhý den šel Sam opět k lékaři, vytáhl nohavice, postavil se před lékaře a řekl: „Podívejte se, doktore."

Doktor mu tam udělal EKG a řekl: „To nechápu, můžete jít zase do práce.“ Pak se ho zeptal: „Do kterého kostela chodíte?“

Odpověděl: „Do žádného.“

Na to řekl: „Přece nemůžete být křesťanem, jestliže nepatříte do žádné denominace. To se přece musí.“ Vidíte, více ten lékař nevěděl. Pro něho byl Sam bláznem, on jím byl pro Sama, protože mu dával takovou otázku.

Co se stalo potom? Sam přišel a ptal se: „Co o tom mohu vykládat někomu, kdo mne na to osloví, bratře Branhame?“

„Řekni jim, že patříš k té ‚jedné a jediné církvi‘ a do ní nemůžeš vstoupit, protože není denominací, ale byl jsi do ní narozen.“

U dámy, která se velice přátelí se sestrou Normanovou, stanovili před asi šesti měsíci diagnózu: leukémie. Zapomněl jsem její jméno. Byla to hezká asi třicetiletá žena. Žije odděleně od svého muže, a vedlo se jí velice zle, tak, že sotva ještě mohla chodit. Konečně to bylo tak zlé, že jí lékaři nařídili klid na lůžku. Lékař za ní přišel domů a došlo to tak daleko, že jí určil konec do příští středy. Měla zemřít. Paní Normanové se nějak podařilo dostat ji z postele sem. Musela ji podpírat dokonce v židli, aby vůbec mohla sedět zpříma. Ta ubožačka tu seděla, kymácela se sem a tam, vlasy jí zešedivěly, pleť jí od rakoviny zežloutla, z leukémie. Řekl jsem: „Sestro, mohu se za tebe modlit.“

Pokoušela se se slzami v očích promluvit. Ptal jsem se: „Jsi věřící?“

Odpověděla: „Jsem metodistka.“

Nato jsem řekl: „Chtěl jsem vědět, jestli jsi křesťanka.“

Odpověděla: „Myslíš tím, jestli patřím k nějakému křesťanskému kostelu?“

Řekl jsem: „Ne, má dámo. Myslím tím, zda jsi znovuzrozená skrze Ducha Božího a miluješ Pána Ježíše.“

Odpověděla: „Vždycky jsem patřila ke sboru.“

Nato jsem řekl: „Jestliže tě Bůh zachová při životě, slíbíš mi, že pak za mnou přijdeš, abych ti mohl jasně ukázat cestu Páně?“

Odpověděla: „Jsem připravena Bohu slíbit všecko. Jestliže ušetří můj život, budu mu sloužit.“

Tehdy jsem viděl vidění a řekl: „Tak praví Pán: Nepřipravuj se na smrt; odmítni všechno, co by ti říkalo, že pozítří zemřeš, neboť nezemřeš.“ To bylo v pondělí, ve středu měla zemřít. Poslední neděli, dnes je to týden, jsem s ní seděl tam v té místnosti. Mezitím přibrala asi 15 kilogramů. Po leukémii lékař nenašel ani stopu. Chtěla jít cestu Páně. Potom jsem ji poslal, aby byla pokřtěna na jméno Ježíše Krista. Na Něho mohou hledět s opovržením, ale On řekl: „Když budu vyvýšen, pak všechny potáhnu k Sobě.“

Navštívil jsem mladého muže Leo Merciera, který tu dříve natáčel pásky. Má kolonii obytných vozů. Modlil jsem se za některé lidi, mezi jinými také za paní Lokarovou. Byla kvůli rakovině čtrnáctkrát operována a lékaři jí nedávali žádnou naději. Modlil jsem se za ni a řekl jí, že nezemře, ale bude žít. Po rakovině teď není ani stopa. Z toho důvodu přišlo osmadvacet jejích příbuzných, byli zachráněni a naplněni Duchem svatým. ON může být označován jako „volný šroub“, ale všechny, kteří chtějí přijít, táhne k Sobě. Závit je seřízen na Slovo. Vidíte, co míním?

Předevčírem jsem dostal dopis. Já jsem ho připnul (na tabuli). Bylo to v minulém roce na jaře, když jsme s jedním mladým Indiánem, který se jmenuje Oskar, byli na honu blízko dálnice. Bylo to tam, kde jsem zastřelil toho karibu a grizzly, jak mi Anděl Páně řekl. Vzpomínáte si, že jsem vám o tom vyprávěl. Ten hoch šel s námi do stanu. Když mě Bud požádal, abych prosil o Boží požehnání, natáhl si zase rukavice, které nosil při jízdě na koni a předtím stáhl, aby šel ven. Byl katolík; jeho se to netýkalo.

Na podzim stál vedle mne, když jeho matka umírala po jedné srdeční operaci. Ptal se mě: „Nemohl bys přijít a modlit se za ni?“ Šel jsem proto do jejich malé indiánské chýše. Všichni se u té umírající matky shromáždili. Ona nemluvila anglicky. Duch svatý sestoupil a řekl té matce, co se stalo, a její dcera jí to překládala. ON ji oslovil jménem, řekl jí, kdo je, jakého kmene je příslušnicí, a co se stane. Ta matka byla na místě uzdravena.

Příští ráno, když jsem se chystal jet 40 mil na koni, abych dostal jednu ovci, navštívil jsem ji ještě jednou. Všichni se sešli. Právě se chystala nasednout na svého koně a vyjet, aby sušila sobí maso. Řekl jsem: „Když jsem se včera večer začal modlit a řekl: ‚Náš Otče, který jsi v nebesích‘, modlili jste se všichni se mnou a odříkávali katolickou modlitbu.“ Přirozeně jsem je to nechal činit. „Nyní budu Bohu děkovat. Ale nebudeme žádné modlitby odříkávat, ale modlíme se.“

Tedy odpověděla: „My už nejsme žádní katolíci. Věříme tak, jak ty. Chtěli bychom, abys nás všechny správně pokřtil. Chtěli bychom také mít Ducha svatého.“

Před několika měsíci se Oskarovi ztratili koně a on je nemohl najít. Ten vůdce mu kvůli tomu spílal a říkal: „Oskare, měl jsi vědět, že tam ty koně nesmíme nechat samotné. Medvědi je určitě roztrhali.“

On se držel v mé blízkosti a jednou večer řekl: „Mohu tě o něco poprosit?“

„Přirozeně!“ odpověděl jsem.

On řekl: „Bratře Branhame, modli se k Bohu, aby mi Bůh vrátil mé koníky.“

Řekl jsem: „Bud ale řekl, že je roztrhali medvědi.“

On opakoval: „Bratře Branhame, pros Boha, aby Bůh Oskarovi poníky vrátil.“

Ptal jsem se: „Věříš tomu, Oskare?“

Odpověděl: „Věřím. Bůh uzdravil moji matku; Bůh ti řekl, kde je ten medvěd a kde je ta zvěř; jestliže Bůh ví, kde je zvěř, ví, kde jsou mí koníci.“

Před rokem jsem tam stál s Fredem Sothmannem, který je dnes večer tady a s mým synem Billy Paulem. Duch svatý přišel dolů a já jsem řekl: „Oskare, najdeš své koníky. Zapadají sněhem.“ Tam visí dopis, který mi napsal v posledním týdnu. Dostal jsem ho v pátek; je tam připnutý. Je tam psáno: „Bratře Branhame, Oskar našel koníčky zasypané sněhem!“

Jak to přežili, to nikdo neví. V této roční době, v červnu, tam už leží tolik sněhu – jak mohli přežít zimu tam v té rokli? Oskar se k nim dostal na sněžnicích. Přirozeně těm poníkům sněžnice navléci nemohl. Ale našel je podle slova Páně! Může se to zdát podivné, ale záleží na tom, jaký máte závit.

Nebude to souhlasit se závitem denominací, ale jen se Slovem. Ale ve světě jsou lidé, kteří Slovu věří. Bude zapotřebí takové „šroubové matice“, aby Nevěsta byla vzata vzhůru, neboť Nevěsta a Ženich budou sjednoceni. Je jeden Bůh a Bůh je Slovo. Ten závit musí být seřízen na Slovo, a to vytáhne Nevěstu z denominací ven.

Ano, on mě chtěl kritizovat.

Víte, to mi připomíná to, o čem jsem mluvil dnes ráno, že Bůh se skrývá v lidech.

Budu vyprávět ještě jednu malou povídku a pak zakončím. Je mi líto, že jsem vás zdržel asi 45 minut. Totéž jsem vyprávěl také tomu kritikovi. Stalo to v křesťanské rodině, která věří v Boha. Měli malého klučinu, který se hrozně bál bouřek. Když se začalo blýskat, velice se bál. Zalezl pod stůl nebo někam jinam. Jednou večer zuřila nad tou farmou, kde bydleli, silná bouře. Stromy se kymácely sem a tam a blýskalo se. Bylo již pozdě a matka řekla: „Chlapče, jdi nahoru do postele. Nemusíš se bát. Jdi nahoru.“

Ten hoch v pyžamu tedy šel po schodech nahoru, a se slzami v očích se ohlédl. Lehl si, přetáhl deku přes hlavu a pokusil se usnout. Ale nešlo to. Protože za oknem se tak blýskalo. Proto křičel: „Ó mami, pojď sem a lehni si ke mně!“

Odpověděla: „Hochu, nic se ti nestane. Ten blesk ti neublíží.“

Ale on křičel dále: „Mami, pojď sem přece a spi u mne.“

A tak šla maminka nahoru a lehla si vedle toho chlapce. Řekla mu: „Chlapče, můj synáčku, maminka ti teď něco řekne: My jsme křesťanská, věřící rodina. Věříme v Boha a také věříme, že Bůh nás v bouřích opatruje. Tomu věříme. Věříme, že Bůh se stará o ty Své.“

Řekla: „Hochu, chtěla bych, abys tomu věřil i ty. Neboj se, Bůh je při nás a ochrání nás.“

Ten hoch ještě párkrát zavzlykal a potom řekl: „Mami, věřím tomu také. Ale když ty blesky jsou tak blízko za oknem, tak mám pocit, jakoby Bůh měl nějaký obal.“ Myslím, že mnozí z nás dospělých také tak smýšlí, že se Bůh zahaluje. Světu to připadá jako „uvolněný šroub“, ale On táhne všechny lidi k Sobě.

Modleme se.

Nebeský Otče, někdy se tyto malé příhody dějí za jistým účelem. Přesto, že je to přinášeno tak prostým způsobem, my rozumíme té řeči, ve které se to děje. Děkujeme Ti dnes večer, Pane, že Bůh sám v nás může bydlet. Jsme tak vděčni, že krev toho Spravedlivého, Ježíše, který byl Boží plností, tělesnou Boží plností, zjednala smíření. ON dobrovolně obětoval Svůj drahocenný život; nikdo Jej k tomu nenutil. Učinil to dobrovolně, abychom se v plnosti Jeho přítomnosti v nadpřirozené slávě, v níž přebýval, mohli těšit, protože naše duše jsou skrze Jeho krev posvěceny, aby sám veliký Duch svatý mohl v nás přebývat a my mohli být lidmi, Pane, kteří jsou pokorní, učitelé, proroci a podobně. To jsou dary Boží, skrze které se Bůh sám projevuje, když On tyto veliké Boží dary před tímto současným moderním obdobím nechal osvítit. Bylo to zvláštní porovnání s tím šroubem, Pane, které jsem použil.

Poznáváme, Pane, že v tomto čase, v němž se svět dostal do takové dráhy, jako v těch kostelech dnes, že prostě přistupují k novým sborům a denominacím, musí vystoupit jeden muž, na něhož bude nahlíženo jako na blázna, jako na pomatence. Ten veliký apoštol Pavel měl vzdělání theologa, kněžské vzdělání, a přesto svědčí, že ke cti Boží se stal bláznem. Zřekl se svého učení, aby lidé nemuseli naslouchat jeho vysoce uhlazeným slovům. On řekl, že nepřišel s dojemnými slovy lidské moudrosti, aby jejich víra nebyla na nich založena. Ale sbor dnes došel tam, jak o tom prorokoval: „Po mém odchodu přijdou vlci hltaví, kteří nebudou stádo šetřit.“ Ale on řekl, že k nim přišel v dokázání Ducha a síly, aby jejich víra byla zakotvena v Bohu.

Otče, on se stal pro svět bláznem, aby poznal Ježíše. Tak je to dnes také s námi, Pane. Zde sedí lidé, kteří platí za blázny, protože jsou připraveni důvěřovat Bohu, že je uzdraví a že je vyhlédl pro věčnost. Vzdávají se své dobré pověsti, když Jemu slouží, děkují, chválí Jej, protože On jim dal v jejich duchu svobodu, aby Boha uctívali. Je na ně pohlíženo jako na blázny, ale je psáno, že to bláznovství Boží je moudřejší než moudrost lidská; neboť lidé Boha nepoznali skrze svoji moudrost, nýbrž líbilo se Bohu skrze bláznivé kázání zachránit ty, kteří jsou k záchraně určeni. Prosíme Bože, abys Ty, ten veliký Tvůrce tohoto

Slova, přišel dnes večer, zachránil ztracené a uzdravil nemocné. Prosíme o to v Ježíšově jménu. Amen.

Porovnám Boha, toho Věčného, s velikým diamantem, abyste nad tím, co jsem dnes večer vyložil, nebyli zmateni. Když se diamant oddělí od té modré africké horniny – já jsem diamantové doly navštívil a viděl jsem, jakým procesem se diamanty získávají, jak se ta hornina drtí a ty veliké modré, třpytivé diamanty při tom vypadávají ven. V té době ještě nemají žádný určitý tvar. Jsou jen jako veliké kameny a také se ještě netřpytí. Je to množství kulatých diamantů, kameny, které vypadávají ven. Ty musí být nejprve broušeny. Vlastnit nebroušený diamant je trestné. Musí být broušen a člověk musí být schopen kvitancí prokázat, kde byl zakoupen, neboť jde o miliony dolarů.

Boha porovnávám s jedním z těch diamantů. Diamant se brousí, aby to, co je v něm, ten třpyt diamantu, byl vyzařován. Musí se brousit v mnoha malých ploškách ve tvaru malých trojúhelníků. Jestliže se ty trojúhelníčky vybrousí, pak se světlo, které na ně dopadá, lomí v sedmi barvách.

Pozorujte: Bůh Pán byl zraněn z důvodu našich přestoupení a rozbit z důvodu našeho zadlužení. ON, tento veliký Diamant, byl broušen, když Jej bili, aby se v Jeho církvi zrcadlily Jeho dary. Ona není světlem, neboť jestliže slunce na to již nesvítí, musí se světlo vrátit tam, odkud přišlo.

Ale i pro ten nejmenší střípek, který se ubrousí, je využití a není zmařen. Z nich se dělají dokonce gramofonové jehly. Tyto jehly, které se brousí diamantem, přenášejí hudbu nahranou na gramofonové desky. Doufám, že vidíte, co mám na mysli.

Jestliže je ten ubitý Kristus, Kristův dar, nasazen na Bibli, potom jsou ta skrytá Boží tajemství věřícím odhalena. ON zná tajemství srdce, zná každého jednotlivce. Věříte tomu? Diamant neříká: „Vidíte, co jsem?“ – záleží na jeho původu. Diamant je diamantem, protože je z diamantu. Tak i dary Ducha jsou pro člověka částí toho Diamantu. Byly poslány a dány nám jako dary výkladu, kázání, učení atd.

Existuje pět duchovních služeb: Apoštolové, proroci, pastýři, učitelé a evangelisté. Všechny slouží ke vzdělání Těla Ježíše Krista. Tak jistě, jakože jsou učitelé a pastýři, musí být také proroci. To víme.

Věříme, že Bůh se podle Bible zjeví mezi Svým lidem – vyvoleným semenem – v postavě nějakého proroka. To přesně se Slovem souhlasí. Není to tak, že ten muž je Bohem, ale ten dar je Bůh – ten je tou „jehlou“. Špendlík nebo jehla na šití by nezpůsobila, aby ta gramofonová deska hrála, jen ten diamant. Ten se k tomu hodí nejlépe. Jehla s diamantovým hrotem ten zvuk přenese.

Nechť Bůh dnes večer tu gramofonovou desku vašeho života – cokoliv s vámi nesouhlasí nebo co si od Boha přejete – nechť ten veliký Mistr nasadí jehlu, kterou má ve Své ruce, na váš život a zjeví, proč jste zde a co byste chtěli. Podle toho poznáme, že On je zde.

Nebeský Otče, dáš nám to, než začnu s touto modlitební řadou? Ne, že bych bezpodmínečně chtěl, ale prosím Tě, abys nám to dal, aby to lidé poznali, možná jsou tu cizí, za něž se mám modlit. Neznám je, ale Ty je znáš. Pavel řekl: „Jestliže budete všichni mluvit v jazycích, a není tu vykladače, a není-li dáno žádné vzdělání, budou lidé říkat, že blázníte. Ale jestliže někdo prorokuje a zjevuje, co je v srdci, budou říkat, že vpravdě je Bůh mezi vámi.“ Nechť je tomu v této pozdní hodině zase tak. TY jsi to zaslíbil a tak se to má stát. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Chtěl bych vědět, kolik je tu nemocných lidí. Rozdal Billy modlitební lístky? Byly rozdány? Ano. Pak si myslím, že každý nemocný dostal lístek. Nevím, co jste na to napsali. On vám ty lístky jen rozdá, a vy na to píšete, co byste chtěli. Je to tak, že jste dostali jen ten lístek? Vy na to napíšete, co byste chtěli.

Já vás neznám. Jak mnozí vědí, že vás neznám, a jste nemocní a říkáte: „Dnes jsem tě slyšel říkat, že Bůh se skrývá za lidským masitým tělem; On se zahaluje.“ Jestliže máte duchovní oči, můžete je otevřít a vidět a pochopit, kdo On je. Věříte, že Ježíš řekl: „Kdo věří ve Mne, bude skutky, které jsem Já činil, rovněž činit, a ještě větší než tyto, neboť Já jdu k Otci.“

Jestliže nyní věříte z celého srdce a jste nemocní a víte, že vás neznám a také nevím nic o tom, jakou máte potřebu, pak zvedněte svoji ruku a řekněte: „Jsem nemocný; jsem v nouzi.“ Kolik vás má žádost v srdci, která se netýká nemoci, ale jiné přání? Nevidím nikoho, kdo by zvedl ruku.

Neznám vás. Muže, který tu sedí, znám, je to zřejmě bratr James, a myslím, že tohle je sestra Jamesová. Bratra Bena také znám. Někdy vás znám jen od vidění. Tento bratr pořizuje fotografie.

Nyní na konci zvěsti, dávám na tomto základě výzvu. Víte, že Bůh zaslíbil, že toto se má stát v posledních dnech? ON dal to zaslíbení. Já to nemohu naplnit. To nemohu. ON to musí učinit. ON je ten jediný, kdo je mocen to činit; já ne. Ale já Mu věřím; v jiném případě bych tu přece nestál, abych vám říkal, čemu bych sám nevěřil. Nyní se modlete a řekněte: „Pane Ježíši, učili mne, že je v Bibli psáno, že jsi nyní Velekněz, který má soucit s našimi slabostmi, a kterého se můžeme dotknout.“ Úplně jedno, kdo jste, prostě řekněte: „Věřím Ti. Vírou přijímám, co tento muž dnes řekl.“ To mi řekl ten anděl: „Dosáhni toho, aby ti lidé věřili!“

Jestliže vám přináším Boží Slovo, pak se nejedná o to, věřit mně, ale věřit Slovu. Jestliže to nesouhlasí se Slovem, pak tomu nevěřte. Jestliže ale věříte, že to je Slovo – cokoli to má být, modlete se, věřte a hleďte, jestli On stále ještě může zjevit, co je ve vašem srdci.

Každý ví, že Bible říká: „Slovo Boží je ostřejší než meč ostrý po obou stranách a proniká a rozeznává myšlenky a pohnutky srdce.“ Podle toho poznal Abraham, že to byl Bůh, když mu řekl, co si Sára ve stanu řekla a myslela. Když On řekl: „JÁ tě navštívím“, tak si Sára myslela v srdci: „To nemůže být.“

Tvrdil jsem, že On je zde, aby vás uzdravil. Co si o tom myslíte vy? Věřte tomu jednoduše. Nemám žádnou jistou představu, nebeský Otec to ví. Musí mi to být nejprve ukázáno. To, co vidím, to řeknu; co nevidím, to přirozeně také nemohu říci. ON je stále ještě ten stejný Bůh. Posílilo by to vaši víru, kdyby to On učinil? Tím kázáním jsem se dostal trochu z konceptu. Ale On je tady; toho jsem si vědom.

Vidím muže, který má skloněnou hlavu. Vedle něho sedí jeho žena a také se modlí. Jsou zde a mají něco na srdci. Tvá žena se modlí. Máš na srdci nějaké břemeno. Jde o tvou tchyni. To souhlasí! Věříš, že mi Bůh může říci, co má tvá tchyně? Neznám tě. Jsme si cizí. To souhlasí. Věříš, že mi Bůh může říci, oč se u ní jedná? Ona tu není. Vidím, že mezi tím leží veliká vzdálenost. Ona je na východě – v Ohiu. To souhlasí. Trpí nemocí krve. Ať vezme tvá žena ten kapesník, kterým si utírá slzy a položí jej na ni. Nepochybujte; bude uzdravena. Věříte tomu?

Zde sedí jedna žena, přímo přede mnou. Pláče. Je něco v nepořádku s tím dítětem? Nevím. Ne, to není ono. Má přání: Ona touží po křtu Ducha svatého. To je TAK PRAVÍ PÁN. Věř, dítě a obdržíš Jej.

Zde na konci řady sedí dáma. Modlí se. Neznám ji. Nad ní je stín. Byla jsi operována. Mám za to, že jsme si cizí. Já tě neznám a ty neznáš mě. Možná, že jsi o mně slyšela. Nejsi odtud. Mezi námi nejsi známá. Jsi ze státu Wisconsin, z města Milwaukee. Máš rakovinu prsu. Byla jsi na jedné operaci za druhou, ale bez úspěchu. Nechť víra, která se nyní dotýká lemu Jeho roucha, přijme také toto a vnikne hluboko do tvého srdce. Má se to stát! Věř jen!

Tam v rohu sedí muž, který se modlí za svoji matku. On je mi cizí. Neznám ho. Modlí se za svou matku a ona má tutéž nemoc, jako tato žena: rakovinu. Lépe řečeno, ona má obavy, že je to rakovina. Modlíš se také za muže, který má problémy se zády. Vidím jej opilého; je to alkoholik. Je to tvůj bratr. Nejsi odtud, ale z Illinois. Věříš, že Bůh mi může říci tvé jméno? Farmer. Souhlasí to? Pozdvihni svoji ruku. Věř!

Vidím někoho klečet a modlit se za někoho, kdo leží na nosítkách. Věříš, že to, co jsi slyšela, je pravda? Ano. Kdybych tě mohl uzdravit, šel bych a udělal to, ale ty jsi již uzdravena skrze Krista. Tobě stačí jen tomu věřit. Žena, která támhle stojí a modlí se, prosila o to, abys byla dotčena. Neznám tě, ale Bůh ano. Ani ty nejsi z tohoto města, to souhlasí, jsi také z Illinois. Tak to je. Název města je East Moline. Máš rakovinu. Jsi žena kazatele. Věříš? Zemřela bys, kdybys tam zůstala ležet. Proč Jej dnes večer nepřijmeš? Řekni přece: „Ve svém srdci mohu, a pozdvihnu se ve víře nad všechno, co stojí proti tomu. Věřím, že jsem uzdravena. Jsem v přítomnosti Boží!“ Věř, vstaň a jdi domů, neboť jsi uzdravena. Ona to dělá. Věříte všichni z celého srdce? Chvalme Boha!

Nebeský Otče, děkujeme Ti za všechnu Tvoji dobrotu a milosrdenství. Děkujeme Ti, že uprostřed všech těchto nouzí, v tomto zkaženém světě jsi stále ještě s námi. Nechť Tvůj Duch, Pane, zůstane vždy s námi. Vidíme, že jsi zde, ó Bože; zahalen v lidském mase bydlíš skrze víru v našem srdci, dáváš zjevení a vidění. TY jsi Bůh ve Své církvi. Bůh ve Svém lidu. Děkujeme Ti za to, Pane. Nechť dnes večer všichni jednomyslně věří a nechť jsou uzdraveni. O to prosím ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Kolik vás na této straně má modlitební lístek? Přicházejte prostřední uličkou a touto stranou se vracejte. Vy, na této straně, pojďte, prosím, tudy a postavte se. Procházejte zde kolem. Když bude tato řada u konce, ať se přímo napojí ti z druhé strany.

Starší, přijďte prosím. Bratře Royi, Pán tě požehnej. Nevěděl jsem, že tam sedíš. Chtěl bych, aby diakoni sboru přišli z míst, kde právě jsou, pokud to půjde. Pojďte a pomáhejte. Všichni, za něž se máme modlit: Zvedněte, prosím, ruku. Toto opakujte po mně: „Pane, věřím. Pomoz mé nevíře. Věřím, že ve Tvé přítomnosti je všechno možné, jestliže následuji Tvému Slovu a budou-li na mne dnes večer položeny ruce. Přijímám své uzdravení, ve jménu Ježíše. Amen.“ Bůh vám požehnej.

Myslete na to, že „modlitba víry zachrání nemocného. Jestliže na ně budete ruce pokládat, bude se jim dařit lépe.“ Noemovi On řekl: „Bude pršet“, přesto, že do té doby ještě nepršelo. Neřekl: „Jakmile za vás bude modleno, budete uzdraveni“, On řekl: „Bude to s vámi lepší.“

Noemovi řekl: „Bude pršet“, ale uplynulo mnoho let, než začalo pršet. Abrahamovi řekl, že bude mít se Sárou syna. Trvalo to 25 let, ale obdržel jej. Skrze Izaiáše řekl: „Panna počne“, a uplynulo asi 800 let, než se to naplnilo. Souhlasí to? ON to zaslíbil. Je jedno, jak dlouho to trvá, učiní to v každém případě. Věříte tomu? Pojďte nyní dopředu.

Nechť bratr Capps vede zpěv. Prosím, udej ten tón. Modlete se nyní všichni.

Náš nebeský Otče, nyní poslušni Tvého Slova budeme pokládat ruce na tyto nemocné lidi. Nevím, co bys mohl ještě učinit, Pane, neboť jsi ve Svém Slově řekl, že jsi vykoupil i naše uzdravení. Dokázal jsi nám, že Ty, Slovo, který můžeš rozeznávat myšlenky srdce, jsi dnes večer mezi námi. Dokázal jsi, že jsi mezi námi. Prosím Tě, Otče, aby Tvé Slovo, které nemůže selhat, se stalo každému srdci realitou, jak jsi to řekl. „Jestliže tomu můžete věřit – ne pochybovat, ale věřit – pak můžete říci této hoře: ‚Zdvihni se…‘ a jestliže nepochybujete, že se to stane, pak se to stane.“ ON neřekl, kdy.

TY jsi lidem přikázal tam jít a čekat na letniční prožití. Neudal jsi hodinu ani den, řekl jsi jen: „Počkejte, až se to stane.“ Nyní přicházejí, aby přijali uzdravení. Nechť nemyslí na nic jiného, než na své uzdravení, až budou od své nemoci osvobozeni. My jsme Ti poslušni, když na ně jako věřící pokládáme ruce. Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Procházejte nyní zde kolem.

Ty jsi již uzdraven. Bůh ti požehnej. To je dobré.

Všichni zpívají: „Věř jen.“

Pane Ježíši, modlím se nad těmi kapesníky; ve jménu Ježíše Krista. Amen.

Možná, že můžeme zpívat:

Nyní věřím!
Nyní věřím!
Všechno je možné;
Nyní věřím.

Věříš, že je ti dáno, oč jsi prosil a co jsi žádal? Nechť se to stane.

Předtím jsem viděl procházet modlitební řadou některé ze svých italských přátel z Chicaga. Kolik vás zná sestru Botozzi z Chicaga? Víte, že před časem se těžce nervově zhroutila. Ale toho rána při snídani křesťanských obchodníků v Chicagu jsem pod inspirací Ducha svatého k té sestře mluvil. Dostala se mimo; prostě nad sebou ztratila kontrolu. Řekl jsem: „Ty se z toho nedostaneš hned, ale budeš uzdravena.“ Řekl jsem: „Stane se to v době mezi osmnácti měsíci a dvěma roky. Mezitím budeš uzdravena.“

Nedávno jsem s ní mluvil. Slyšel jsem její svědectví. Je tak šťastná, jako nikdy předtím ve svém životě. Jela autem a neměla klid. Zdálo se, jakoby od ní odstoupila přítomnost Boží. Víte, měla něco s nervy. A náhle to na ni přišlo, jako velká radostná vlna. Byla na ní síla Ducha svatého. Plakala a jásala a prožívala nádherný čas. Jsou tomu asi tři nebo čtyři týdny. Předposlední neděli jsem vyslechl její svědectví. Řekla: „Bratře Branhame, když jsem se vrátila,

hned jsem si to napsala. Vzala jsem magnetofonový pásek, a přesně na den tomu bylo osmnáct měsíců.“ Amen!

Milujete Jej? Není nádherný? Tentýž Duch svatý, který všechno může přesně říci dopředu, aniž by to během všech těch let bylo jednou vedle, se dnes pokusil odhalit vám Svým Slovem, že Bůh není žádnou vzdálenou bytostí nebo něčím, co patří historii, ale že žije – v přítomnosti – a uskutečňuje Své Slovo. ON se skrývá za lidskou oponou ve Své církvi, avšak zjevuje se skrze vaši a moji společnou víru, která se spojuje a stává se Boží jednotou. Já nemohu nic dělat bez vás, a vy nemůžete dělat nic beze mne. Bez Boha nemůžeme nic udělat. Společně tvoříme jednotu, tím je navázáno spojení. Bůh mě poslal za jedním účelem. Vy tomu věříte a děje se to. To souhlasí. Je to dokonale potvrzeno. Úplně jedno, co je s vámi zvráceného, co kdovíkdo řekl – jestliže od srdce věříte, že budete uzdraveni, pak vás od toho nemůže nic zadržet. ON to řekl! A řekl: „Nebe a Země pominou, ale Mé Slovo nikdy nepomine.“

Věříte tomu? Kolik vás se bude za mne modlit, až půjdu k těm dalším shromážděním? Já jsem ten, kdo potřebuje modlitby. Všichni, až na vás, mě odmítli. A přesto je venku ještě semeno.

Poslal jsem dopis do Jižní Afriky. Nechtěli mi dovolit tam přijet, jedině, že bych podepsal, že na jednom místě bych každého pokřtil trojím ponořením, a sice jednou za Otce, jednou za Syna a jednou za Ducha svatého; tváří dopředu. Na druhém místě jsem měl křtít ponořením vzad a sice právě tak a zvěstovat to jako učení. Poslal jsem jim dopis, kde jsem psal: „Duch svatý v posledních letech usiloval o můj návrat do Afriky. ON chce moji službu použít tam, kde během jednoho odpoledne přijalo Krista 30 000 lidí.“ Dále jsem psal: „Myslete na to, že krev všech těch duší bude vyhledávána od vás ne ode mne. Já jsem toužil přijít, ale vy mi to nedovolujete.“ Ptám se, co se ještě stane v těchto dnech, kdy Ježíš, Syn Boží, byl z církve vypuzen, když to Slovo odmítají. Ale On se navzdory všemu dává poznat Svému lidu. Nejste za to vděčni?

Zatímco oni tu dnes večer chodili kolem, jsem na ně pokládal ruce. Některé ženy již byly staré. Jiné ještě mladé; byli to mladí muži i staří. Jsou promočeni jako já. Myslel jsem si: „Sedí tu a naslouchají Slovu, které je pro zbytek světa bláznovstvím.“ Ale oni jsou jako šroubové matice, které zde Bůh opatřil závitem, aby je vytáhl z jejich nemocí. Je to zaslíbení Slova. Myslete na to, že vás to bude přitahovat. ON říká: „Budu-li vyvýšen, všechny vás potáhnu k Sobě.“ ON vás vytáhne ven. Jistě to učiní. Jen Mu věřte. Složte v Něm svoji víru; nepochybujte o Něm, ale věřte Mu.

Modlete se za mne. Jestli nemáte někoho, za koho byste se modlili, vzpomeňte si na mne.

Bůh buď s vámi, než se sejdem zas…

Jsem tak šťastný. Víte, je tolik věcí, které neznám, ale jsou také věci, které znám. Jsem za vás tak vděčný. Jsem tak rád, že jsem s vámi spojen; jsem tak rád, že jsem jedním z vás. Bůh vám požehnej. ON bude při vás a nikdy vás neopustí a nikdy nezmešká. ON vás nikdy neopustí. Nyní jste prošli oponou.

Jsem tak rád, že zde vidím bratra Palmera, jednoho ze sloužících bratří v Georgii. Raduji se, že u nás máme bratra Juniora Jacksona, který je tu někde v budově – tamhle v rohu, a bratr Ron Ruddel, který sedí tady. Ó, jsou tak mnozí, nevím, jestli jsem někoho nepřehlédl. Zde je také bratr Ben Bryant a ještě mnozí jiní milí bratři; Williard Collins. Velice nás těší, že jste všichni tady. Možná, že ještě na chvíli povstaneme. Skloníme hlavy.

Bůh buď s vámi než se sejdem zas…

Cítíte, že je vám Duch blízko?

Nyní skloníme hlavy k modlitbě. Pokusíme se dát vědět každému kazateli, že nás těší, že jsou zde. Těšíme se také z vás všech z Tennessee, Ohia a z celé země. Potkal jsem tu ženy, které přišly z Bostonu. Také naši barevní bratři odtamtud byli dnes ráno zde. Jsou tu mnozí z různých částí země. Děkuji vám, moji milovaní a drazí přátelé. Bůh buď s vámi. Nazývám vás svými přáteli. Myslete na to, co o tom řekl Ježíš (Jan 15:1+17). Přítel je nám bližší než bratr.

Skloníme hlavy. Bůh buď s vámi, než se zase v některých dnech uvidíme. Chtěl bych požádat našeho drahého dobrého bratra Richarda Blaira o závěrečnou modlitbu.